

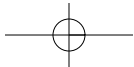
SELMECI GYÖRGY

Viens ma belle!

Kicsúsztak a lábai. Négyfelé. El akarom kerülni a szőrös, jelentéktelen test naturalizmusát. Valahogy féloldalt dőlt Nelly szobája és a konyha között. Lényében nem volt semmi szándék. A nyugtató injekciót a jobb hátsó lábába kapta. Pár pillanat múlva vizelt, úgy fekvé, önkéntelenül. Egy-két percig nem folytatódott a processzus. Aztán Monsieur Hirschi a jobb első láb vénájába egy katétert helyezett. Áttetsző, vékony műanyagcsővel, melybe tétován visszaáramlott a kutya vére. Ekkor a katéterre felszerelték a méregampullát. „Viens ma belle!”, mondta Monsieur Hirschi, és lassan Gyagya érrendszerébe ürítette a vegyszert, amely leállítja a szív és a tüdő munkáját. Talán három perc telhetett el, és a vizsla már egy rongybábúra emlékeztetett: a nyakizmok kioldódtak, és a fej oldalra billent. Ezzel meghaltak a mezők, a moutonok, egy állat értelmébe mélyen bevésődött a Petite Ramée zöld képe, naplementék semmisültek meg, tizenöt év titokzatos holdtöltéi, a füvek harmatcseppjei a nyári reggeleken, a szaladgálás az emberistenek lakásában, játék a lányokkal, akik soha nem értették, de imádták a kutyát, a tízezer éves Anubisz nem tudom hányadik másolatát, ezt az esztétikus biológiai rettenetet, akit Roxanne-nak vagy Gyagyanak kereszteltünk el, a kutyát, ki az istenek szótárából harminc szót világosan felfog, s ezzel elérkezik határaihoz...

*Vakítóan fehér, extázisban rajzolt felhők**Hommage á John Lee Hooker*

Az Állat zenéjét hallgatom. Ismerem sötét arcát, amely az estben tökéletesen felpuhul, semmivé lesz. Ez a zene oldhatatlan feszültség. Nem működik. Hangjai a csend megfertőzéséből származnak. Talán azokhoz a zajokhoz hasonlíthatnám, amikor valaki vélt biztonságú üreget váj karmaival a Pokol talajába. Ebben az énekben gyalázatossá lesz az emberi hang, és nincs is már funkciója a szavaknak. Ami igazán félelmet kelt, az a ritmus monotóniája, ahogy kopog, akár egy távoli pulzár fényévekre innen, a rádiósávban. Nem tudok szabadulni ettől a zenétől, néha a gitár rezonanciája fölvezolja a Szabadság rettenetét, de a hangzás szinte azonnal összeomlik... Kinézek az ablakon. Szemeim rámerednek a vakítóan fehér, extázisban rajzolt felhők keletre úszó tömegére. Napok óta először kék az ég, és ragyog a délutáni fény. A Csillag útja a Val de Travers felé tart, de valója még a nappal tiszta lelke. A szelek felett szikrázik, melyek vonulása hatalmas himnusz, nem is nekünk szól, képtelenség értelmezni... Túl vagyok a szürke esők kímélet-

len hűvösén, de mint fölfoghatatlan kincset őrzöm az úszás élményét, a medence kozmikus rendjét, mely az Állatot öleli, mikor hanyatt fordul a hideg hullámokban, és engedí veretni arcát a zuhogó esőtől... Visszatérek a zenéhez, és hallok a gyönyörű oldódást, azt, hogy ének és szó, ritmus és jelentés eggyé válnak. Lány, nemes rajzot képzelek, mely talán a Pokol kijáratát sejteti, és tétován remélni enged...

Örökarc keresők

Keresem örök arcomat. Keresitek örök arcotokat. Nem azt, amely hússá vált a viharokban, a nagy telekben, melyek könnyörtelenül fehérré rajzolták a Teremtést. Nem azt az arcot keresem, aki a tükörben lakik, hiszen a tükör ügyetlen alkotmánya egy ismeretlen mérnöknek, akit csekély bérért alkalmaz a Pokol. Egy arcot keresek. Egy arcot keresünk. Olyan arcot, mely nincs egybeépítve a rágószervvel. Amelyben a szemek Isten kék kútjai, hogy befogadja egy súlyosan beteg világ legapróbb részleteit. Egy olyan arcot keresek, amelyen talán semmi értelme sincs a hajzatnak a homlok felett... Valahogyan bevettük magunkat az Állatba. Ebbe a tévedésbe. A tépőfogak eleven ünnepébe. A szörnyű Állatba, ahová Isten parancsolta lelkünket. Mert titkol minket. Mikor részeg, azt hiszi: szent találmány vagyunk. De mikor értelme felizzik iszonyú magányában, nem lát mást, mint a gyilkos Állatba zárt döbbenetes hibát, aki társa soha sem lesz neki... Keresem örök arcomat. Keresitek örök arcotokat.

Avar (fekete ostya)

A Közösség ma avval bízott meg egy munkást, hogy takarítsa el az avart a keskeny útról, a jegenyék útjáról, mert valaki szerint, talán a Pokol hivatalnokai szerint az őszi avar félelmet kelt, léte megválaszolhatatlan rejtély: a lényeket idézi, akik szárazon zörögve az aranyoltár magas csúcsáról lehullanak a mélybe... De rendnek kell lennie. A Kórház környékén nem lehet filozófiai kétely. Az épületekben – melyeket őspark vesz körül –, beteg szerelmeseket próbálnak gyógyítani. A Főorvos látomásai szerint a szerelem sem más, mint kémia, az Anyag szimbólumainak hibás keveredése, roncsolhatja az agyat, elronthatja az Ideális Polgárt, aki azért teremtett, hogy a faj élvezői folytathassák merülésüket Hyeronimus Bosch poklában és a triptichon középső tábláján ábrázolt Gyönyörök Kertjében... A társadalomnak vannak őrei, és ez megnyugtató... Délről vörös az ég alja. Látom a Kórház még élesen kimetszett épületeit, a gyönyörű fákat belesüllyedve a távoli homályba, látok fényeket, sejttem a tavat a park mögött, és tudom, hogy az épületek terének iszonyú mértanában zúzott, tört lelkek lélegeznek, és készülnek fel az éjszakára, összefonódva a tabletták és injekciók kémiájával, amely behorpasztja múltukat, arcokat, indulatokat töröl el, s fölmutatja a Sátán oltárán a nekik szánt fekete ostyát...

